

Náklady na vládní očekávání nulových selhání

Ni nationalinterest.org/blog/paul-pillar/costs-having-zero-failures-expectation-government-206434

28. dubna 2023

Vesmírná dopravní společnost SpaceX tento měsíc poskytla podívanou ve dvou směrech. Jedním z nich byla fyzická ukázka vypuštění nejvýkonnější rakety, která byla kdy postavena. Druhým bylo, jak byla celá záležitost, která skončila explozí pouhé čtyři minuty po naprogramování orbitální mise, popsána jako úspěšná, s gratulací vládních úředníků a povzbuzováním zaměstnanců společnosti.

Tento způsob definování úspěchu a neúspěchu odráží inženýrskou strategii SpaceX, která zahrnuje spuštění série testovacích vozidel s očekáváním, že každé vozidlo bude mít pravděpodobně něco špatného, ale poskytne poučení, které povede k úpravám v pozdějších verzích. Horní stupeň rakety Starship, který se během startu tohoto měsíce nikdy neoddělil od své pomocné rakety, již vytvořil záznam po sobě jdoucích ohnivých havárií během dřívějších zkušebních letů.

Tato strategie je hodně odlišná od té, kterou se musela řídit vládní vesmírná agentura NASA. Neúspěch mise NASA je považován za selhání, tečka, a není chválen jako odrazový můstek k nějakému budoucímu očekávanému úspěchu. Z tohoto důvodu je inženýrství,

keré je součástí mise NASA, pečlivější a časově náročnější proces zaměřený na dosažení úspěchu v plném slova smyslu při každém startu rakety.

Když NASA loni v listopadu zapálila svou raketu Space Launch System (SLS) , což z ní udělalo v té době nejvýkonnější raketu, která kdy byla vypuštěna, bylo to pouze po četných zpožděních, která byla pro mise NASA typická , protože inženýři kontrolovali každý možný bod selhání pomocí záměr, aby vše klaplo hned napoprvé. Toto první použití SLS, v tom, co NASA označila jako Mission One programu Artemis, bylo v plném smyslu úspěšné a vyslalo kosmickou loď kroužící kolem Měsíce na pětadvacetidenní misi.

Tento rozdíl v metodologii těchto dvou vesmírných programů svědčí o očekávání dokonalosti, která se často aplikuje na vládu, ale ne na soukromý sektor. Některé z dotčených vládních agentur, jako NASA, dělají něco tak obtížného, jako je raketová věda. Někteří se běžně musí zabývat problémy, ve kterých jsou velké informační mezery – jako jsou zpravodajské agentury, které se nejvíce zabývají právě těmi problémy, u nichž jsou informační mezery největší. Navzdory neodmyslitelným výzvám – včetně odhodlání protivníků udržet tajemství a nepředvídatelnosti mnoha budoucích událostí – když zpravodajská komunita není schopna správně vyplnit jednu z těchto mezer v záležitosti, která z nějakého důvodu získává zvýšenou pozornost veřejnosti,

Pochopení těchto inherentních výzev se často nevztahuje na vládní mise, ale běžně se vztahuje na všechny druhy činností v soukromém sektoru. V baseballu pálkaři nevědí, jakou nadhoz nadhazovač vydá, a dokonce ani nejlepší pálkaři v hlavních ligách se ve dvou třetinách případů nedaří trefit. Ale nejsou odsouzeni za každý out jako „neúspěch v pálce“.

Hlavním důvodem rozdílného zacházení je to, že vládní programy podléhají politice a politika zahrnuje pobídky k hledání chyb a vyžadování odpovědnosti, bez ohledu na inherentní výzvy mise a

nemožnost dosáhnout dokonalosti. Tyto pobídky jsou součástí procesu sjednocení politických oponentů a politiků, kteří se prosazují. Ztělesněním procesu je veřejné slyšení v Kongresu, ve kterém členové výboru před televizními kamerami zdůrazňují nedokonalé výkony vládních resortů a požadují změny. Daniel Dumbacher, bývalý úředník NASA, který vede Americký institut pro letectví a astronautiku, řeklo metodě explode-and-learn společnosti SpaceX: „Vládní programy nesmí fungovat tímto způsobem, protože ... máme všechny zúčastněné strany, které mohou dohlížet a říci vám ne.“

Intenzivní stranictví současné americké politiky tento proces umocňuje. Motivace je silná upozornit na jakékoli nedostatky, které mohou být spojeny s druhou stranou, i když je to jen nějaký problém, který spadá do oblasti odpovědnosti výkonné pobočky agentury, a tato pobočka je náhodou vedena prezidentem druhé strany. oslava.

Politika může být základem rozdílného zacházení mezi NASA a SpaceX ohledně opatření souvisejících se startem na zemi. V Kennedyho vesmírném středisku NASA na Floridě mají odpalovací rampy používané pro největší rakety plamenné příkopy a systémy vodních záplav, které zmírňují účinky výbuchu. V rámci přístupu SpaceX k rychlému pohybu a rozbití věcí nebyla v jeho zařízení v Texasu vybudována žádná taková infrastruktura. Obrovská raketa Starship startovala z plošiny na jednom rohu obyčejně vyhlížející betonové desky.

V důsledku toho byly účinky na zemi značné a přesahovaly samotné zařízení SpaceX. Start odpálil kráter do desky a odhodil trosky více než půl míle daleko na veřejnou pláž, přilehlé mokřady a oceán. Cesta k pláži zůstala uzavřena, dokud se nepodařilo odstranit kusy betonu a výztuže. Obrovský mrak hlíny a prachu pokryl domy a auta ve městě Port Isabel, míle na sever. Někteří místní aktivisté vyjádřili obavy, ale ze strany úředníků se neobjevila kritická reakce. Kdyby se

jednalo o operaci NASA – s demokratem jako šéfem výkonné pobočky ve Washingtonu a republikány pod kontrolou v Texasu – je pravděpodobné, že oficiální reakce by byla jiná.

Nulové selhání může znít jako prospěšný aspirační, i když ne prakticky dosažitelný standard, který lze aplikovat na vládní programy, ale aplikace má své náklady. Jedním z nich je, že to prostě nemusí být nejlepší přístup k řešení velkých problémů a dosažení hlavních cílů. Vlastní zkušenost SpaceX je sugestivní. Ačkoli společnost měla četné počáteční neúspěchy, protože vyvíjela menší rakety, takové experimentování nakonec vedlo k Falconu 9, který je nyní ziskovou a spolehlivou raketou pro orbitální mise. Uvalení méně flexibilního standardu na vládní programy může pomoci k seberealizaci jakéhokoli argumentu, že takové programy jsou ze své podstaty méně účinné než riskantní protějšky v soukromém sektoru.

Další potenciální náklady jsou, že fixace na selhání a trvání na jeho opravě může způsobit nové problémy v opravě. To je pravda, jak jsem obšírně popsal jinde, o velké části zpravodajské „reformy“ přijaté po teroristických útocích z 11. září, která byla v populární diskuzi označena jako přelomový „selhání zpravodajské služby“.

Přehnané zaměření na happening, který může veřejnost a politická třída snadno a okamžitě označit za neúspěch, může zastírat větší problémy, které jsou v sázce, které ze své podstaty tak snadno označit nelze. Snaha lídra vyhnout se snadno identifikovatelnému typu selhání může vést k politikám, které národu způsobí větší náklady, než by selhání způsobilo.

Typickým příkladem je válka v Afghánistánu. Neuspořádaný konec americké účasti ve válce v srpnu 2021 byl opakovaně a důrazně označen za selhání, zejména politickými odpůrci prezidenta Joea Bidena, který nařídil konečné stažení. Stažení však bylo nezbytným vytažením zástrčky ze dvou desítek let trvající vojenské expedice, která se stala bezelstným úsilím o budování národa a znamenala mnohem větší náklady než cokoliv jiného, co vzniklo během několika

dnů rozuzlení. Samotná rychlost zhroucení režimu Ašrafa Ghaního a jeho bezpečnostních sil demonstrovala bezohlednost a to, jak ošklivě by vypadalo i sebelépe naplánované stažení. Tři předchozí americké administrativy (včetně Trumpovy administrativy, která vyjednala dohodu o vystoupeníale neuskutečnil to) se vyhnul vytažení zástrčky a riskování vystavení se obvinění z „selhání“, a tak udržoval válku v chodu na neurčito.

Dalším druhem selhání, kterému se tyto dřívější administrativy chtěly vyhnout – s ohledem na obecné povědomí o historii útoku z 11. září – byl protiamerický teroristický útok, který měl nějakou souvislost, jakkoli slabou, s Afghánistánem, z něhož by bylo možné obviňovat. na jakéhokoli prezidenta, který dříve stáhl americké jednotky z této země. Strach z toho, jak se vyhnout tomuto typu selhání, zatemnil realitu, že afghánský Taliban, který zemi ovládl v srpnu 2021, představuje ostrovní hnutí, které nedělá mezinárodní terorismus a je nepřitelem Islámského státu neboli ISIS, což je skupina s přítomností v Afghánistánu, která by s největší pravděpodobností páchala takový terorismus. Připomenutí této reality přišlo tento týden se zprávou, že operace Talibanu zabilavůdce místního prvku ISIS, který naplánoval bombový útok na kábulském letišti, který zabil třináct příslušníků amerických služeb během stažení v srpnu 2021.

Tato zpráva nepřerušila politickou hru vrhnutí se na jediné „selhání“ s vyloučením širších skutečností. Republikánský předseda výboru pro zahraniční věci Sněmovny reprezentantů Michael McCaul z Texasu neochotně uznal vhodnost skonu vůdce ISIS, ale řekl, že „to nesnižuje vinu Bidenovy administrativy za selhání, která vedla k útoku“ na letišti.

Téma terorismu bylo v éře po 11. září obzvláště náchylné k myšlení s nulovým neúspěchem, které přineslo náklady, kterým se lze vyhnout, přesahující potenciální škody samotného obávaného terorismu. Tyto

náklady nezahrnovaly pouze materiální a lidské náklady zahraničních válek, jako byla ta v Afghánistánu, ale také zásahy do osobní svobody a morální poskvrnu uchylování se k mučení.